

L'ULLERA

Periódich radical, satírich y anti-ullista



DE CARA A LA FEYNA

Ningú de mires mes enlayrades que nosaltres.

Desde 'l lloch eminent ahont hem emplantat la nostra portentosa ULLERA res ens passa desapercebut de quant succeix en la ahir tranquila y ¡ay! avuy apestada ciutat.

No hi ha carrer ni carreret, per arreconat que sigui, que escapi a la potencia visual del nostre artefacte, permetentnos tant de dies com de nits—sobre tot de nits—seguir la pista als *distingits* senyorets, bruts de mena, que 'ns han sortit.

¡Si n'hem vistes de coses desde que ab L'ULLERA ens situarem en aquest lloch alterós, ahont no arriba 'l baf dels *bitxos* putiners!

Ja al cap vespre de la nostra aparició poguerem veurer l'èxit colosal y espatarrant de L'ULLERA arrencada de mans del venedor, que en despatxá alguns centenars a crema-dent.

Mes tart contemplarem ab pena com algunes mans finetes s'enlledaven ab el periódich asquerós. Empró 'ls crits de *L'Ull* eren contestats y ofegats pels crits de L'ULLERA, promoguentse al carrer Major un xibarrí de primer ordre, que cridá l'atenció del públich foraster que no sabia com explicarse 'l que passava.

A l'endemá entre dotze y una, nou esvalot ab motiu de la segona aparició del *Follet* que corria com un esperitat per nostres carrers y plasses.

A tot aixó 'ls de *L'Ull* hi feyen una cara de pomes agres que dava llástima.

Val a dir, que 'ls que no les tenien totes eren els que 's veyen ¡pobrets! desenmascarats per L'ULLERA, devant de la reprimenda que 'ls esperava a casa y 'ls plors y *desideri* de les mamás. Ara, els que ja no tenen vergonya a perdre seguien impertérrits, furgant d'ací y d'allá pera embrutir als demés, encare que convensuts de que 'ls havia arribat el seu Sant Martí.

Devant l'acceptació que acaba de tenir L'ULLERA, no cal dir que seguirem ab dalit la nostra tasca de desenmascarar y posar a la vergonya públi-

ca als *señoritos* putiners, ab la forma crua que gastém, aixó es, sense embuts ni contemplacions de cap mena y sense fer cas de llágrimes.... de cocodrillo.

¡Ja n'estém tips d'aguantar canalles!



VERGONYA PERA OLOT

Plora, Olot, plora. ¡Quina ignominia't son aqueixos joves que, per el sol fet de disposar d'algún capital manyosament adquirit, se creuen dueños y senyors de tot; denigren sense mirament els sentiments purs, que son els que fan honor a una noble rassa; propaguen desde les columnes de son periódich, vergonya per la ciutat en qu'ha sortit, l'immoralitat pública; pertorben la pau del sí de les families y comprometen l'honradés de persones quina conducta es intaxable.

Joves aytals son reptils asquerosos, parásits que volen viure explotant als comerciants y industrials que 'ls tenen deixats alguns quartos, no son més que baldó y ignominia pera la terra que ha tingut la desgracia de servirlos de bressol, no son més qu'un munt de carn corrompuda pera empestar ab sa enfermetat al próxim, no son més que de generació de la rassa, no son sinó corchs que volen la destrucció de la familia, que volen establir la poligamia, son transgressors del nové manament de la lley de Deu, son escoria de la societat, son golfos vestits de senyors, son lladres, no de capitals, sinó d'honres, son vergonya pera els pares que 'ls han donat el ser.

¡Y aquestos joves sou vosaltres, redactors de *L'Ull*; res vos queda ja, ni honra, ni vergonya, ni crédito, ni naturalesa; sou carn podrida, sou llot, sou escuma societaria, sou reptils, sou parásits, sou baldó y ignominia d'Olot!

Plora, Olot, plora; que fills bordissenchs te deshonren.

BROWING.

SEMBLANSES

¿En que s' assemblen els ases ab els de *L' Ull*?
—En que son amichs del vert.

¿Y un metje go nós, trajo-maniátich, que par-
ta 'l tálem y assisteix a funcions bacones, ¿en que
s' assembla ab un jugador de cartes?

—En que barreja de debó.

¿En que no s' assemblen els redactors del pe-
riódich putiner ab els de *L' ULLERA*?

—En que 'ls de *L' Ull* per escriure marranades
les han d' inventar, mentres que 'ls de *L' ULLERA*,
respecte dels de *L' Ull*, no han de fer més que
copiar... del natural.

Reunida en sessió extraordinaria el cos de re-
dacció de *L' ULLERA*, acordá, per segona vegada,
que tots els redactors de *L' Ull* tornin a passar
per la nostra *ULLERA*.

¿D' OR? ¡CA...!

Oh no es d'or, no, no ho creyeu:
fins ni a aram tant sols alcanza
el qui putiner se llansa
pels burdells, y escup a Deu.

¿El que posa 'l seu honor
sota 'ls peus d' una ramera
pot guardar ab fe sincera
de altre gent algún tresor?

¿Cap confiança tindrén
en un banquer, a qui tenta
tota dona y no escarmenta,
que a una bailarina creu?

¿No han pensat qu' els cabals,
que per excés de bondat
sens mirar li heu entregat,
podria un burdell xutgla'ls?

No poséu, donchs, confiança
en qui a aquestos mals s' entrega
puig sol ferse, ans no pedrega,
tocar mal-temps sens tardansa.

Qui ho fassi estalviará
els mals de cap y l' apuro
puig la lluentor de 'l duro
qu' ara éll fa corre ¿es d' or? ¡ca...!

FLIST.

2.ª CALDERILLA

Rendí, rompí, derribé,
Rajé, deshice, rendí,
Desafié, desmenti,
A negros también maté.
Fuí muy bravo,
Pero al cabo
Todo mi gran capital
Con descaro sin igual
Mis hijos lo habrán gastado
SANTÓN.

¡POBRE VELLE!

Aquí a Olot n' hi ha un vellet
molt negret,
Que sab molt be de parla
y enmelá.

Ara diu que li ha sortit,
re-bonich,
Un negoci *mal entés*,
bes, bes, bes.
Les *blanques* li van xutglant,
tot ballant,
Ab un *Ull* que li ha sortit
tot petit,
Dels seus fills a lo més gran
¡ay caram!
Arrivará lo vellet,
¡ay pobret!
D' aquí un any a reventá;
ja, ja, ja.

MACAFA.

ANUNCI.—*L' ULLERA* ha comprat un nou ob-
jectiu d' última novetat, pera enfocar, durant les
festes, a tots els senyorets de *L' Ull*.

COPS D' ULLERA

Ens han enterat de que *L' Ull* rebé una felici-
tació del sicaliptich *Papitu*; are sols falta la del
Sultán del Marroch y la dels *papás babaus* pera
felshi lo monument tant proclamat per en *Culasso*.



Hem sapigut que 'ls de *L' Ull* no concorren
ara a les posicions *africanes*, ab motiu de tro-
varse en nostre ciutat ses novies d' istiu, que des-
coneixen ¡ignocentes! la vida escandalosa dels
seus.....



Ens hem enterat de que quan el ferreteret del carrer Major arriba a sa casa, a les petites, ja clarejant, pera que no 'l sentin sos papás que *dormen*, les *bones* de ses germanes l' ajuden a pujar pel balcó.



Diumenge al mati, en Camps, curt de cama y de gambals, va caure tant llarch com es al mitj del Firal.

Indagada la causa, fou una exaltació presa per haverlo enfocat L' ULLERA. Res, prengui lo que ell tan aconcella; aigua de tila.



Llegint L' ULLERA en Joanet de sa Putoya en una reunió en la qual hi abundava 'l sexe débil, tot d' un cop se torná molt vermell, y molt perturbat digué, després de mirar el rellotje: dispensin, tinch tart; y sense dir res mes se 'n aná. ¿A que fou degut aquest cambi? Donchs al notar que L' ULLERA l' havia ja enfocat en son primer article. L' ULLERA tot ho enfoca, fins lo que passa a dintre les cases.



Avi *Deber*, ¿que somiaves quan deyes que en Joseph M.^a Torras era redactor de *L' Ull*?

¿No veus que esser constant visitador del Tura y redactor d' un periódich groller fora tenir dos cares? ¡Cui-dado, avi, cuidado!



¡Ob! y del Agustí Pujadas, tampoch podem suposar que 'ls seus *devots* papás ho consentin.



Entre 'ls fatigosos de *L' Ull* sembla que hi ha 'l propósit de constituirse en confraria.

S' anomenará «la Confraria de la carn».



¿Que llegeix, senyoreta?

—*L' Ull*.

—¡Mes que putinera!



Aplicant lo que deyen en el *Cop d' Ullera* del nombre anterior sobre 'l sarau hagut en la *Banca dels putiners*, sabém que s' hi desenrotllá una escena de *pare y senyors fills*, a causa, segons diuhén, de la retirada de certs valors de importancia, feta pels interessats devant del procedir dels sicaliptichs bancaires, escriptors de *L' Ull*.



Grans mercés sigan donadas al senyor Juli Soler per la molta propaganda que de L' ULLERA ens ve fent.

Dissapte al vespre, en el cafè de can Banyolas, estava llegintla ab veu alta, y al arribar a aquella semblansa que deya: ¿En que s' assemblan els escarbats piloters ab els de *L' Ull*?—En que remenau porqueria, va fer un xiste d' aquells que fan riure al cap d' un any, dient: *aixó vol dir que 'ls remaném a n' ells*.

Senyor Juli, senyor Juli,
qu' está moguent bat-y-bull,
o bé no sab de gramática
o de cert escriu a *L' Ull*.

Trihi: Si lo segon, es un grandíssim embusterot, perque ho negava en la carta dirigida a *El Deber*.

Si lo primer, es un valent burro, y el lloch dels ases es l' estable. Ah! y els brams d' idem..... son esgarrafosos.



Dissapte passat, després d' haver sortit la nostra simpática y eloqüent ULLERA, la *lluna de Valencia* va eclipsarse de rabieta devant de can Pío Orri, al veures pescada en un cove.



Mentres el Repartidor de nostra ULLERA la anunciava devant de cal ferreteret del carrer Major, el Banquer de bigotis de kaiser, va dir:—La veu sí que la fa grossa.—Sí, senyor Banquer, tot l' anirà convencent de que encare tenim més bigotis que vosté.



Males veus asseguren qu' aquesta setmana passada se presentá a certa impremta un conegut Banquer de nostra ciutat, ab la pretensió de que deixés de publicar un aixerit setmanari, altrament li retirarà el crèdit. Se diu també que, dintre 8 dies, l' impressor de marres acudirà a dita casa Bancaria a retirar el crèdit de 5.000 y pico de ptes.

Un més de la ja nombrosa llista dels que 'ls retiren ab la confiansa..... els diners.



Encare més. Segons rumor públich, hi ha intent de publicar unas fullas firmadas per alguns comerciants y industrials de nostra ciutat, indicant a las casas de comers y bancarias de Barcelona que no acceptarán cap giro fet per determinat Banch de nostra ciutat.

¡Paciencia y ben «Ull», senyor Banquer!



Senyors de «El Follet»: feu molt mal de descobrir que 'ls xistes de *L' Ull* son copiats. ¿No veuen qu' are tots senten a *couré*?



Molt millor que 'ls de *L' Ull*:—Fixinse, llegeixin:—¿Quín es l'avi que corre més?—L'avi-a-dor...
¡Oh, que bé!



¡Oh ben parlats senyorets de *L' Ull*! Quant estiguen ben tips de caru de capellá, pidolén a aquells 3 germans, companys vostres de re lacció,

que us fassin afatar de carn de negre, que ab seguretad deuen guardar encare en conserva.



S'ha rebut una carta de D. Enrich Danés. En el pròxim nombre ne donarem compte.

Olot: Imprempta Successors de J. Bonet

AHIR



Ab els negres els vareig fer.

AVUY



Ab les blanques jo 'ls gastaré.

DESAFÍO

¡¡DESAFÍO!!

¡¡DESAFÍO!!

¡¡DESAFÍO!!

Als bretulots redactors del Ull

¿Qui es de vosaltres valent,
brétols escriptors de «L' Ull»
que moveu tan d'albarull,
que ab aytal figura rara
vulgui presentarnos cara,
sent uns nyebits acabats
tots plegats?

RETO

RETO

DESAFÍO